

Sygnatura akt VI Ka 985/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 grudnia 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Edyta Ferencz-Trzópek

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r.

przy udziale Beaty Pańczyk - Wujec Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

sprawy **P. S.** ur. (...) w P.

syna J. i D.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 września 2017 r. sygnatura akt III K 260/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

VI Ka 985/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26.09.2017 r. P. S. został uznany za winnego tego, że w dniu 28.12.2016 r. około godziny 16.45 w G. na ulicy (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził samochód osobowy marki V. (...), nr rej. (...), w ruchu lądowym tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk skazany został na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczono na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11.07.2017 r.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 627 kpk, art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 zł tytułem wydatków i wymierzono mu opłatę w wysokości 180 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu:

- 1) obrazę art. 7 kpk sprowadzającą się do uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu w wyniku jednostronnej i nie uwzględniającej wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego;
- 2) obrazę art. 5 § 2 kpk poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo i uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego (zeznania jednego świadka J. G.) i całkowitym pominięciu okoliczności dla niego korzystnych (zapis monitoringu);
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu zeznań świadka Ł. J. za nieprzydatnych w niniejszej sprawie, z uwagi na nierozpoznanie go jako osoby przebywającej w towarzystwie oskarżonego przez świadka J. G.;
- 4) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo, mimo istotnych wątpliwości wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego;
- 5) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom świadka J. G., podczas gdy w świetle zeznań Ł. J. i wyjaśnień oskarżonego brak jest podstaw do przyjęcia, iż przebieg zdarzenia miał charakter przedstawiony przez świadka.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy nie była zasadna. Wbrew jej wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, ani też nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania określonych w art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione swobodnie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a stanowisko w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego należycie uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, nie naruszając przy tym zasady nakazującej rozstrzyganie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Przeprowadzona przez sąd rejonowy ocena dowodów była wszechstronna i rzetelna, dlatego też sąd odwoławczy ją podziela.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia miały zeznania świadka J. G., który widział oskarżonego kierującego swoim samochodem marki V. (...). J. G. znał P. S. z widzenia i wykluczył możliwość pomyłki. W dniu 28.12.2016 r. ok. godziny 16.45, przechodząc obok samochodu należącego do P. S. zaparkowanego na ulicy (...) obok sklepu (...), zauważył oskarżonego siedzącego wewnątrz pojazdu na miejscu kierowcy. Po chwili, wchodząc do klatki schodowej, spostrzegł, iż samochód oskarżonego odjeżdża z miejsca parkingowego. Mając podejrzenie, iż kierowca znajduje się pod wpływem alkoholu, zadzwonił na Policję. Następnie z balkonu swojego mieszkania obserwował ulicę (...), na której wkrótce pojawił się samochód, z którego wysiadł oskarżony. Świadek nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do osoby kierującej pojazdem – jak zeznał: „to na pewno był oskarżony. Wysiadł z lewej strony tak jak kierowca” (k. 60), „Ja przechodziłem obok samochodu oskarżonego od strony kierowcy. Szedłem od tyłu do przodu samochodu. To było bardzo blisko, bo samochód stał bardzo blisko samego chodnika. Nie wiem, czy to było nawet 25 cm. Ja specjalnie szedłem blisko auta, by się upewnić co do osoby kierowcy” (k. 60 verte).

W świetle stanowczych, konsekwentnych i jednoznacznie brzmiących zeznań J. G. jako udowodniony należało uznać fakt, iż oskarżony P. S. w dniu 28.12.2016 r., ok. godziny 16.45, kierował swoim samochodem marki V. (...), przemieszczając się z parkingu usytuowanego obok sklepu (...) na ulicy (...), na parking położony przy ul. (...),

nieopodal swego miejsca zamieszkania. Nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności wskazujące na to, aby zeznania J. G. były tendencyjne, obliczone na fałszywe pomówienie oskarżonego – słusznie więc sąd rejonowy obdarzył je walorem wiarygodności.

Krótko po zgłoszeniu dokonany przez świadka P. S. został zatrzymany przez Policję i poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazały jego stan nietrzeźwości (k. 2-5).

Wyjaśnienia P. S., iż w dniu 28.12.2016 r. nie jeździł swoim samochodem były – w świetle relacji J. G. – całkowicie niewiarygodne; słusznie więc sąd rejonowy uznał je jedynie za wyraz przyjętej linii obrony zmierzającej do uwolnienia się od odpowiedzialności karnej. Jego wersja, iż w godzinach 16.30-17.00 spacerował po osiedlu wspólnie ze znajomym Ł. J., nie znalazła potwierdzenia w relacjach Ł. J., który zeznał, iż spotkał oskarżonego pod blokiem ok. godziny 16.00, a o godzinie 16.20 rozstali się i jego kolega udał się do swojego mieszkania (k. 30 verte). Brak było więc podstaw do uznania, iż zeznania Ł. J. stały w opozycji do zeznań J. G. i przemawiały – jak twierdzi obrońca – za niewinnością oskarżonego. Od godziny 16.20 mężczyźni nie przebywali już w swoim towarzystwie, a zatem Ł. J. nie mógł potwierdzić, iż oskarżony ok. godziny 16.45 nie prowadził swojego samochodu.

Prawdą jest, iż zapis z nagrania monitoringu ul. (...) był mało czytelny i nie pozwalał na ustalenie, czy jeden z samochodów widocznych na nagraniu należał do P. S. (k. 26), jednak okoliczność ta nie podważa zeznań J. G. i nie dowodzi, że oskarżony nie kierował samochodem.

Podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk również nie zasługiwał na uwzględnienie. Zawarty w tym przepisie nakaz rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest tylko wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała. Sąd rejonowy dokonał pewnych – wolnych od wątpliwości – ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, które ocenił zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 kpk.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd rejonowy pozwalały na przypisanie oskarżonemu P. S. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk.

Wymierzone oskarżonemu kara i środki karne nie noszą cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, dlatego też zasługują na akceptację.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawne sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków i zarzutów apelacji zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono oskarżonego.